

Román z Prahy od autora knihy *Šifra mistra Leonarda*

DAN BROWN

Tajemství
všech
tajemství

ARGO

Přinášíme vám ukázkou z románu Tajemství všech tajemství, který vyjde 9. září 2025 zároveň v sedmnácti jazycích – včetně češtiny, do níž jej přeložili Michala Marková a David Petruš a v níž jej vydává nakladatelství Argo.

Nejpopulárnější autor současnosti se vrací na scénu a nabízí své doposud nejúchvatnější dílo – nadupaný, spleťtý a myšlenkově provokativní majstrštyk, který čtenáře pobaví tak, jak to dokáže jen Dan Brown.

Oč v něm jde? Robert Langdon, uznávaný profesor symbologie, přijíždí do Prahy a vydává se na přednášku Katherine Solomonové – přední badatelky v oblasti noetiky, s níž nedávno navázal romantický vztah. Katherine chystá k vydání kontroverzní knihu, jež přináší alarmující odhalení o podstatě lidského vědomí a má potenciál vyvrátit leccos, čemu lidstvo pevně věří po staletí. Poklidný průběh jejich pražského pobytu však náhle naruší brutální vražda a zavládne naprostý chaos: Katherine záhadně zmizí i se svým rukopisem a Langdon se stane objektem zájmu mocné organizace i terčem záhadného útočníka, jenž jako by se vynořil z dávných pražských legend. A zatímco se děj přelévá i do Londýna a New Yorku, Langdon zoufale hledá Katherine... a také odpovědi. Během zběsilé honičky přízračným světem futuristické vědy i prastaré mytologie objevuje šokující pravdu o tajném projektu, která navždy promění naše vnímání lidské mysli.

Robert Langdon vyběhl do Křižovnické ulice a nasál mrazivý, osvěžující zimní vzduch. Jeho dlouhé kroky zanechávaly v tenké pokrývce sněhu na chodníku osamělé šlépěje.

Praha mu vždycky připadala kouzelná. Jako město zamrzlé v proudu času. Díky tomu, že tu druhá světová válka napáchala mnohem méně škod než jinde v Evropě, se starobylá česká metropole do dnešních dnů pyšnila úchvatným panoramatem, v němž nechybělo nic z její původní architektury – šlo o jedinečně pestrý a nedotčený vzorek románského, gotického, barokního, secesního a neoklasicistního slohu.

Přezdívalo se jí „stověžatá“, přestože skutečný počet všemožných pražských věží a vížek se blížil spíše sedmi stům. V létě se občas nasvěcovaly mořem zelených reflektorů, jejichž úchvatné účinky údajně inspirovaly hollywoodské zpodobnění Smaragdového města v Čaroději ze země Oz – města mystické povahy, v němž se prý stejně jako v Praze probouzí k životu magie.

Když Langdon překonal Platněřskou, přepadl ho pocit, že probíhá stránkami nějakého historického románu. Po jeho levici se tyčila ohromná fasáda Klementina, dvouhektarového komplexu, v němž se nacházela nejen observatoř kdysi využívaná astronomy Tychonem Brahem a Johannesem Keplerem, ale také nádherná barokní knihovna s více než dvaceti tisíci svazky staré teologické literatury. Tahle knihovna představovala Langdonův nejoblíbenější sál v celé Praze, a dost možná v celé Evropě. Zrovna včera se byli s Katherine podívat na její nejnovější exponát.

Jakmile u kostela svatého Františka z Assisi odbočil doprava, spatřil přímo před sebou východní vstup na nejslavnější historickou památku města, ozářenou jantarovým svitem vzácných pražských plynových pouličních lamp. Karlův most – často velebený jako nejromantičtější most na světě – byl postaven z českého pískovce a po obou stranách ho

lemovalo dohromady třicet soch křesťanských světců. Rozpínal se přes půl kilometru nad poklidně plynoucí Vltavou, chráněn na obou březích masivními strážními věžemi, protože v minulosti představoval kritický článek obchodní cesty mezi východní a západní Evropou.

Langdon proběhl klenutým průchodem východní věže a vynořil se na neposkrvněném pásu čerstvého sněhu. Most byl přístupný pouze chodcům a v tuto ranní hodinu se na něm zatím nenacházela ani jediná šlépěj.

Jsem sám na Karlově mostě, blesko Langdonovi hlavou. To se poštěstí jednou za život. Kdysi se stejně sám ocitl v Louvru před Monou Lisou, ovšem za mnohem méně pokojných okolností než dnes tady.

Prodloužil krok, zapadl do svého tempa, a když dospěl na druhý břeh řeky, běžel už zcela přirozeně a bez námahy. Po jeho pravici vysoko na pozadí temného obzoru svítil nejdrahocennější jiskřivý klenot města.

Pražský hrad.

Jednalo se o nejrozsáhlejší hradní komplex na světě, který od západní brány k nejvýchodnějšímu výběžku měřil přes půl kilometru a zabíral plochu téměř sedmdesáti tisíc metrů čtverečních. Vnější hradby obepínaly šest formálních zahrad, čtyři samostatné paláce a pět křesťanských kostelů, včetně majestátní katedrály svatého Víta, v níž byly bezpečně uloženy české korunovační klenoty – mezi nimi také svatováclavská koruna, zasvěcená milovanému panovníkovi, ve světě proslulému i díky oblíbené anglické koledě „Good King Wenceslas“.

Když Langdon proběhl pod západní věží Karlova mostu, musel se sám pro sebe usmát, protože se mu vybavil včerejší večer na Pražském hradě.

Katherine umí být neodbytná.

„Pojed' na moji přednášku, Roberte!“ požádala ho, když mu před čtrnácti dny volala, aby ho navnadila. „Nádherně to vychází – akorát na zimní prázdniny. Zvu tě.“

Langdon o její laškovně nabídku zauvažoval. Vždycky chovali jeden druhého v úctě, ale zároveň spolu platonicky flirtovali, a tak pocítil nutkání hodit veškerou obezřetnost za hlavu a její spontánní návrh přijmout.

„Ne že by mě to nelákalo, Katherine. Praha je kouzelná, ale po pravdě –“

„No dobře, tak já půjdu s pravdou ven,“ vyhrkla. „Potřebuju doprovod. Tak, a je to venku. Jo, nemám garde na vlastní přednášku.“

Langdon se rozesmál. „Takže proto mi voláš? Světoznámá vědkyně...“

a potřebuje doprovod?“

„Jen někoho, do koho bych se zavěsila, Roberte. Bude slavnostní večírek pro sponzory a pak mluvím v nějakém slavném sále, Vlad– nějak tak to začíná.“

„Ve Vladislavském sále? Na Pražském hradě?“

„Přesně tak.“

To na něj udělalo dojem. Čtvrtletní přednáškový cyklus Karlovy univerzity patřil k nejprestižnějším setkáním tohoto druhu v Evropě, a zjevně šlo o větší společenskou událost, než si Langdon představoval.

„A vážně se na tom slavnostním večírku chceš zavěsit zrovna do symbologa?“

„Zkoušela jsem Clooneyho, ale prý má zrovna smokink v čistírně.“

Langdon zasténal. „Jsou všichni noetici takhle neodbytní?“

„Jenom ti dobrí,“ odvětila. „A беру to jako souhlas.“

Co všechno se může změnit během čtrnácti dnů, přemítal teď, když – dosud s úsměvem na rtech – dospěl na konec Karlova mostu. Svě pověsti kouzelného města Praha rozhodně dostála... pověsti katalyzátoru pradávných sil. K něčemu tu došlo...

Na ten první den s Katherine na tomhle mystickém místě nejspíš nikdy nezapomene – jak se ztratili v labyrintu dlážděných uliček... jak ruku v ruce uháněli jemným deštěm... jak se schovali v průchodu paláce Kinských na Staroměstském náměstí a tam se, zadýchaní, na dohled orloje, políbili... Byl to jejich úplně první polibek, po desetiletích přátelství, působil však překvapivě přirozeně.

Langdon netušil, jestli za to mohla Praha, dokonalé načasování nebo nějaká neviditelná ruka osudu, každopádně tu mezi nimi začala fungovat jakási nečekaná alchymie a každým dnem nabývala na síle.

Golem se šoural sněhem, lem dlouhého černého pláště s kápí se mu rousal ve špinavé břechce pokrývající Kaprovu ulici. Mohutné kanady s vysokou podrážkou byly tak těžké, že v nich sotva dokázal udělat krok. Tlustá vrstva jílu na jeho tváři a hlavě v tom chladu rychle tuhla.

Musím se dostat domů.

Éter se hromadí.

Z obavy, aby ho Éter náhle nepřemohl, sáhl do kapsy a uchopil krátkou kovovou tyčku, kterou u sebe nosil za všech okolností. Zvedl si ji k hlavě, přitiskl ji na temeno a začal s ní v uschlém jílu opisovat malý kroužek.

Ještě ne, pronesl v duchu a zavřel při tom oči.

Éter se rozplynul, přinejmenším na nějakou dobu, on vrátil tyčku do kapsy a pokračoval v chůzi.

Ještě pár ulic, pak může přijít Uvolnění.

Staroměstské náměstí – neboli „Staromák“, jak mu říkají Pražané – bylo takhle brzy ráno skoro prázdné, kromě dvojice turistů, kteří ukusovali z nějakého sladkého pečiva a vzhlíželi ke slavnému orloji. Na těchto starých hodinách se každou hodinu koná „přehlídka apoštolů“, drkotavé defilé svatých, kteří se jeden po druhém mechanicky vynořují ve dvou okéncích v ciferníku orloje.

Bezcílně tady krouží už od patnáctého století, pomyslel si Golem, a přitahují pořád další ovce, které se na ně chodí dívat.

Když dvojici míjel, ohlédli se po něm, mimoděk zalapali po dechu a o krok ustoupili. Byl na takovou reakci od cizích lidí zvyklý. Připomínala mu, že má pořád tělesnou podobu, i když nikdo v jeho okolí netuší, kým je doopravdy.

Jsem Golem.

Nejsem z vašeho světa.

Občas se cítil neukotvený, jako kdyby mohl každým okamžikem ulétnout, a tak svou tělesnou schránku rád odíval do těžkých rouch. Tíže pláště a bot zdůrazňovala zemskou přitažlivost a poutala ho k zemi. S hlavou pomazanou jílem a v plášti s kápí působil podivně a děsivě dokonce i tady v Praze, kde se na člověka v kostýmu dalo v noci natrefit celkem běžně.

Z celého Golemova vzezření však poutaly zrak především ty tři starobylé znaky, které měl vtištěné do čela... vyryté do jílu malířskou špachtlí.

□ ✕ ▯

Tři hebrejská písmena – alef, mem, tav – čtená zprava doleva dávala slovo EMET.

Pravda.

Pravda přivedla Golema do Prahy. A pravdu mu předešlé noci vyjevila

doktorka Gessnerová, když mu dopodrobna vylíčila, jakých zvěrstev se ona a její partneři hluboko pod Prahou dopouštěli. Napáchali tu ohavné zločiny, a přece šlo jen o slabý odvar toho, co chystali pro nejbližší budoucnost.

Všechno to zničím, opakoval si v duchu. Zůstane jen hromada trosek.

Golem si představil jejich temný výtvar nadobro vymazaný ze světa... jen kouřící jámu v zemi. Půjde sice o nesnadný úkol, nepochyboval však o tom, že ho dokáže splnit. Doktorka Gessnerová mu prozradila všechno, co potřeboval vědět.

Musím jednat rychle, dokud se nabízí vhodná příležitost, připomněl si. Plán v jeho hlavě už získával zřetelné obrysy.

Z náměstí vyšel Golem směrem na jihovýchod, úzkou klikatou uličkou, která vedla k jeho bytu. Staré Město představovalo hotové bludiště průchodů a pasáží, proslulé bujným nočním životem a množstvím osobitých podniků, mezi něž patřila například Týnská literární kavárna pro literáty a intelektuály, AnonymouS Bar pro hackery a pleticháře nebo Hemingway Bar pro fajnsmekry a milovníky koktejlů. Dlouho do noci mělo otevřeno také Muzeum sexuálních pomůcek a hraček, které vždy lákalo davы zvědavců.

Zatímco se Golem proplétal labyrintem uliček, nepřemýšlel ani o mukách, kterým právě vystavil doktorku Brigitu Gessnerovou, ani o šokujících informacích, jež z ní vydoloval – přemýšlel o ní.

O ní totiž přemýšlel pořád.

Jsem její ochránce.

Ona a já jsme jako dvě provázané částice, navždy spojeni jeden s druhým.

Měl na tomto světě jediné poslání: chránit ji. Ona přitom neměla nejmenší ponětí o jeho existenci. Přesto službu v jejím jménu považoval za čest. Nést břemeno druhého člověka je ze všech poslání to nejušlechtilejší; a činit tak anonymně, aniž by o tom kdokoliv věděl... to je skutečně nezištný projev lásky.

Strážní andělé na sebe berou rozličné podoby.

Byla to jen důvěřivá žena, která bezděky uvízla ve světě temné vědy. Vůbec neviděla, že kolem ní krouží žraloci. Golem dnes v noci jednoho z těch žraloků zabil, jenže následkem toho se voda zbarvila krví. Brzy se z hlubin vynoří mocné síly, aby zjistily, co přesně se tu odehrálo, a postaraly se o utajení svého výtvaru.

Přijdete příliš pozdě, pomyslel si. Ten jejich podzemní dům hrůzy se brzy zhroutí pod vahou svých vlastních hříchů... stane se obětí své vlastní vynalézavosti.

Golem kráčet zasněženými ulicemi a cítil, jak se Éter vrací a houstne kolem něj. Znovu si začal třít temeno kovovou tyčkou.

Už brzy, slíbil.